

около ставало все по-свѣтло. Сега той би разгледалъ ясно сѣнката на своята любима. За единъ мигъ той забравилъ всичко, спрѣлъ се и се обърналъ. Близко до себе си видѣлъ своята жена, протегналъ рѣце къмъ нея, но бързо, много бързо се отдалечила тя и потънала въ тъмнината. Скованъ отъ отчаяние, като окаменѣлъ стоялъ Орфей. Съкрушенъ отъ своята вина, той преживѣлъ втори пжтъ смъртъта на Евридика.

Дълго не помръдвалъ пѣвецътъ, като че животътъ го напустналъ, като че се превърналъ въ мраморна статуя. Най-после направилъ крачка-две и тръгналъ назадъ къмъ брѣговетъ на Стиксъ. Но напраздно чакалъ, напраздно молилъ. Не се трогвалъ вече неумолимиятъ Харонъ. Седемъ дни и седемъ нощи стоялъ Орфей на брѣга, плакалъ сломенъ отъ скръбъ, забравилъ и гладъ и сънъ. Едва на осмия день напустналъ страната на мрътвитѣ души и се върналъ обратно въ Тракия.

* * *

Четири години се минали отъ смъртъта на Евридика, но все така вѣренъ ѝ оставалъ Орфей. Той не пожелалъ никоя друга жена. Въ една ранна пролѣтъ, когато се пукнали първитѣ пжпки на дърветата, великиятъ пѣвецъ седѣлъ върху низкъ хълмъ. Въ краката му лежала неговата златна китара. Повдигналъ я той, тихо ударилъ по струнитѣ ѝ и запѣлъ. Цѣлата природа слушала дивната му пѣсень. Такава сила звучала въ нея, така покорявала и привличала тя, че дивитѣ звѣрове като омагьосани напустнали гори и планини и се събрали около чародейния пѣвецъ. Птицитѣ наकाцали край него да го слушатъ. Дори дърветата оживѣли, раздвижили се и обкржили Орфея. Цѣлата природа изглеждала очарована отъ неговата дивна пѣсень.

Но ето че въ далечината гръмнали радостни вико-
ве, звънъ на тимпани и смѣхъ се разнесълъ. Безгриж-
нитѣ тракийски жени празнували шумно есеннитѣ дни
на Бакха. Все повече се приближавали тѣ, видѣли Ор-